ANUL I. — No. 3. 2 LEI EXEMPLARUL VINERI 19 IANUARIE 1923

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE
DIN INTREAGA TARA

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA
BULEV. ELISABETA 5
(Palatul Eforiei)
BUCUREȘTI

ANUNCIURI ȘI RECLAME
se primesc la ad-trația ziarului

PREȚUL:
2 lei numărul în țară.
3 lei „ „ streinătate

ABONAMENTE
Pe 12 luni . . . . 100 lei
„ 6 „ . . . . 60 „
„ 3 „ . . . . 30 „
Pentru preoți, profesori, învățători, studenți și ofițeri 70, 40, 25.

Fascismul cultural

In articolul de fond din numărul trecut, faceam trista constatare că, spre deosebire de marile națiuni din Apus și în contradicție cu tradiția noastră istorică, noi nu am știut în hotărîtoarele frământări din urmă, să închegăm un front românesc integral, care să rezume toate forțele vii și toate aspirațiile neamului.

In rușinoasa epocă de neutralitate ca și în decursul tragicelor peripeții ale campaniii, precum și în urmă, în pretinsa epocă de refacere, nu am putut închega o românească solidaritate în serviciul intereselor naționale.

Pe tărâm politic, economic și cultural, azi ca și eri, tronează o inconștiență condamnabilă, care primejduește grav toate roadele sacrificiilor noastre.

Suntem amenințați astăzi, în existența noastră etnică și în propășirea noastră națională, mai mult decât am fost în timpul răsboiului. Dușmani mulți și inverșunați, dinlăuntru și din afară, urmăresc ruina țării. Impotriva celor din afară, stau de veghe, santinele dela Nistru și dela Tisa, care le vor spulbera cerbicia. Străini lipsiți de scrupule și tari prin organizația lor mondială, și prin toleranța noastră, urmăresc aci ca și aiurea impunerea dominației lor exclusive.

Noi nu mai credem în erezia asimilărei nici a Evreilor nici a Ungurilor, nici a altora, ziarele evreești, și mai ales Hasmonaea, organul studenților evrei, țipă împotriva asimilărei și într'un mod dârj și ostentativ proclamă lupta pentru naționalitatea evree. Cât despre Unguri, recentele evenimente sunt o netăgăduită dovadă a încrederei ce putem avea în ei. Și mai sunt și alții. Toți coalizați împotrivă-ne.

In momentul de față, se încearcă un mare șantaj social, politic și economic împotriva României.

In gardă! Să înțelegem odată că astăzi ca și în răsboi nu ne putem sprijini decât *numai* pe forțele noastre.

Demnitatea și interesele supreme ale patriei, impun ca măcar astăzi să facem front comun, front românesc. Cel politic și economic, cade în sarcina generației mature, care ni-l va transmite mâine; frontul cultural, revine în primul rând studențimei.

Numai prin cultură ne vom învinge pe noi înși-ne în pacatele noastre și ne vom valorifica însușirile, numai prin cultură națională ne vom impune înlăuntru și în afară.

Reforma începută în suflete și minți, va atrage după sine și pe aceea din toate celelalte domenii.

Asemenea îndemnuri s'au mai făcut, dar totul a rămas la vorbe și la slabe începuturi. Noi înțelegem însă, să trecem temeinic la fapte.

Toate organizațiile studențești trebue să facă operă militantă de cultură națională. Vom desfășura steagul unui fascism cultural în care studențimea va fi avangarda, pentru că porniți mai mult dela sate și din provincie, studenții pot face opera cea mai generoasă și mai rodnică, alături de preoți și învățători, și pentrucă studenții au fost întotdeauna înainte mergătorii marilor mișcări naționale.

Fascism înseamnă strângerea într'un mănunchi a tuturor energiilor ce se pun în slujba măreţului scop.

Fascismul nostru înseamnă luptă metodică, disciplină perfectă și avânt bine condus. *El va avea ca simbol făclia răspânditoare de lumină.*

Armele noastre vor fi cartea și cuvântul românesc.

Scopul fascismului nostru va fi de a trezi conștiința națională acolo unde ea doarme sau e rătăcită, și de a o întări acolo unde e încă vie.

De asemenea vom combate acțiunile oculte primejdioase, dizolvante și neromânești.

Cerem senatelor universitare ca privind curajos realitatea în față și înțelegându-ne scopul, să asculte cuvântul nostru în noua organizare a studențimei.

Un apropiat congres studențesc se va ocupa în primul rând de fascismul cultural și organizarea lui.

Ținem să se știe dela început că nu concepem o operă de provocare și ură. Prea mult ne doare orice nouă frământare resimțită de țară, dar iarăși să se știe că nici o amenințare și împotrivire, de unde ar veni ea, nu ne va clinti din scopul ce ne propunem: *o energică campanie de regenerare națională.*

Sufletele și rațiunea nu ne arată decât mântuitorul *fascism cultural.*

N. N. Crețu

DREPTATEA LA NOI

„Sau vă liniștiți sau vă împușc“; sânt vorbele împărțitorului de dreptate ale D-lui Ministru de Justiție.

Adică: ori purtăm jugul, ori glonțul sau închisoarea Jilava. O cercetare amănunțită a doleanțelor noastre nu încape. D-l Ministru primește delegația studențimii din întreaga țară, e „mulțumit că are onoarea“ de a discuta cu noi, pentru a vorbi numai D-sa, fără a acorda cuvântul cerut nimănui, sub motiv că timpul îi este măsurat și *„un ministru nu are timp să stee de vorbă.* Pe un ton *patetic* și declamator *ne sfătuie să renunțăm* la cererile noastre imposibile care fac rău țărei și miniștrilor, căci altfel ne vom întâlni cu intransigența autorităților și cu forța armatei.

Fluturând de un colț memoriul nostru, îl lasă să cadă cu dispreț, sfătuindu-ne să-l repudiem căci nu ne poate face decât rușine“. Scuzându-se că e obosit, pleacă sigur că a obținut atâta succes prin a ne intimida, cât n'a obținut în a ne convinge D-l Ministru al Instrucției în lungile audiențe binevoitor acordate.

V-ați înșelat D-le Ministru. *Numai răbdărei nemărginite a Românului îi datoriți neplecarea delegației în mod ostentativ, față de felul cum ați tratat-o D-voastră.*

In ce cod stă scris oare de a condamna înainte de a judeca?

Ințelegeți D-tră ca trădători de neam să se plimbe în voe pe străzile Capitalei? Comuniști periculoși să fie puși în libertate? Atentatori ca Max Goldștein, care a împrăștiat moartea între buni Români să se bucure de viața, pe care vreți să ni-o luați nouă, pentru că cerem ceva pe căi legale, *fiind studenți români uniți sub tricolor?*

Puneți armata să ne lovească, să ne ia în baionete și să tragă cartușe de război în noi și nimic nu vă doare să mai curgă sânge românesc și încă dintre frați și frați?

Represiunile nu înspăimântă, dar îndârjesc pe ori cine și mai ales pe oamenii conștienți. Focul mocnit, izbucnește mai puternic.

Dacă izbiți în acei care-și iubesc țara și regele când cântau Imnul Național, atunci cine va fi scutul lor? Acei care cântă internaționala, și care inconștient fac jocul străinilor? Pe dânșii vă bazați cari poartă steagul roșu? sau pe noi cari și'n război și'n vreme de pace sântem strânși sub tricolor?

Degeaba vă e frică de revoluție. Pentru că nu noi studenții vom fi aceia cari să imităm pe marcanții oamenii politici, cari au mai amenințat și mai amenință încă cu revoluția.

Exemplul îl avem în răsărit: Steagul roș luat ușor de un bun patriot Rus a ajuns pe mâini rele, pe mânele unor oameni din o națiune speculantă: Frații Braunștein și tovarășii săi storc mereu, profitând de răbdarea poporului Rus. Ași întreba pe acești pescuitori în apă tulbure, ai noștri, unde poate ajunge un astfel de lucru început?

Și li-ași răspunde tot eu: Ar ajunge la dezmembrarea statului abia închegat cu supreme sacrificii și să murim de foame cu milioanele ca și în Rusia. Care bun Român ar dori aceasta?

Desigur nu noi. *Noi vrem altceva, vrem dreptate în țara noastră pe care am perdut nădejdea de a o primi dela împărțitorul ei, pentru că el ne amenință înainte de a asculta și judeca.*

Gloanțe au mai șuerat pela urechiile multora dintre noi și nu puțini le poartă urma, ele nu ne sperie. Să lucrăm pe căi legale? O facem.

Dar nu trebue uitat că legi se pot face sau desface când interesele națiunei o cer.

Dacă cartușele de război sânt elementul cel mai convingător la granițele țărei și noi le știm faima, apoi ele sânt argumentul cel mai slab posibil ale unui om politic în chestiuni interne.

Nu cu ele se va liniști intimidând 15 milioane de Români.

Statele puternice au căzut pe deviza: „forța primează dreptul“, dar un om politic? Nu se zdruncină el oare?

Istoria ne învață că bastonul are două capete, deci nu vă bazați pe forță, căci forța, sântem noi Românii, civili sau militari.

I. Simionescu

Este opinia publică în potriva noastră?

— „Dar d-voastră nu vedeți că opinia publică dezaprobă mișcarea studențească și o condamnă ca o rătăcire primejdioasă?“ Acestea sunt cuvintele cu care a întâmpinat un domn ministru pe reprezentanții studențimii.

Opinia publică împotriva noastră? La care opinie publică s'a referit d-l ministru? De bună seamă la opinia pretinsă publică exprimată de gazetele jidovite.

Pe noi, atitudinea dușmănoasă a acelei prese ne mulțumește într'un anumit fel. Ne mulțumește pentrucă e o demascare a intereselor ce servește și a scopurilor ce urmărește. Interese și scopuri care se văd amenințate prin acțiunea noastră de desmorțire a conștiinței românești, prin strigătul de alarmă care denunță pericolul cutropirei noastre de către streini.

In privința presei de mai sus, vom reveni cu foarte instructive informații. Deocamdată să răspundem întrebărei ce ni s'a pus. Ei bine — să se știe că mișcarea studențească a trezit un formidabil ecou în opinia publică. Sutele de scrisori ce primim la redacție sunt cea mai bună indicație a pulsului opiniei publice. Ni s'a scris din toate colțurile țării și de către oameni aparținând tuturor categoriilor sociale.

Alături de scrisori de încurajare, de articole și informații provenind dela oameni culți, dela profesori, ofițeri, funcționari și negustori, primim jalbe și plângeri dela țărani și văduve de răsboiu.

Vom pulica pe cele sugestive. Un lucru rămâne hotărît. Opinia publică românească e cu noi.

Convingerile noastre neclintite capătă o nouă forță prin aprobarea opiniei publice și simpatia încurajatoare ce ni se arată e o garanție că suntem pe o cale bună și că izbânda va fi a noastră.

Keu.

—— oxo ——

Cugetări

Hașdeu

Orice popor posedă o formă proprie e sa, primind ca al său numai ceeace corespunde acelei forme specifice care se modifică și ea din epocă în epocă, provocând atunci modificări corelative în tot ce este poporan.

—— o x o ——

Răspuns Hasmonae-ei

In urma declarației făcute în Cameră de către d-rul Ștern, ne obișnuisem cu ideia că „Mântuirea organ naționa-evreesc“ va fi dezavuat de opinia publică a jidanilor din țara noastră. Ne-am înșelat, căci iată ce scrie în numărul 7 din Decembrie trecut, Hasmonea, revista studenților sioniști.

„*Mântuirea*“ este organul, care — *o declarăm în contra tutulor tăgadelor de ori-unde ar veni* — reprezintă demn evreimea română, iar suprimarea acestui ziar ar însemna, atingerea gravă nu numai a libertății scrisului, ci și a intereselor ființei noastre etnice. „*Mântuirea*“ este cea mai justificată, cinstită și demnă dintre posibilitățile noastre de manifestare publică efectivă“.

Dăm aci unul din multele articole publicate în ziarul „Mântuirea“, de luni 4 Decembrie 1922, pentru ca să se știe:

Către studențimea creștină din Cluj

Căci așa vi se spune în diferitele repotagii: Studențime CREȘTINA, nu română.

E și logic. Numai congenialul creștinism a putut să vă dea puterea de a săvârși acest mare efort etic. Concepția judaică despre sanctitatea trupului uman, care sălaș trecător al sufletului ce-i al Domnului, e la fel de sacru și deci inviolabil (disecția e un viol) putea să găsească înțelegerea numai în sufletul vostru evanghelic. Tot așa cum numai creștinismul vostru a putut să fie acela care să vă insufle mărinimia cu care ați trecut prin foc și prin apă tot ce nu se putea apăra: plumb și maculatură.

Vas'zică: cascada libertăților. Și de data aceasta pe față. Admirabil. Vă suntem din suflet recunoscători. Minciuna stupidă și ilogică a „libertăți religioase“ într'o țară în care umilii birjari pe lângă eroicul sacrificiu pecuniar al odihnei sabatice — renunțarea la câștigul de o zi — mai au de îndurat și temnița pentru temeritatea probității lor religioase — TREBUIA țintuită la stâlp și scuipată.

Halelu! Slavă ție studențime CREȘTINA din Clujul simbol al libertăților! Ție ți-a fost dat să îndeplinești frumoasa și morala operă; singură tu ai avut curajul de a spune răspicat că ți-e cu desăvârșire indiferent, dacă liitele jidovești se închină tricolorului, bicolorului, sau *tablelor lui Moissi*;

Singură tu ai avut curajul de a pune logic întrebarea: dece, adică, libertate RELIGIOASA?; dece acestă curioasă excepție? *de dragul cărei considerații?*

Intr'o țară în care fariseismul politic cel mai deșănțat și-a permis totuși să fie franc și consecinte în contestarea ORICAROR drepturi pentru noi, el și-a găsit refugiul în sânul primitor ca o curvă al „libertății religioase“.

— Voi, erollor, ați strivit ipocrizia. Slavă vouă!

Și pe când inima ni se frânge de durere și desnădejde și pe când pe buzele pălite mijesc silabele unui groaznic blestem, încercăm cu emoție mândria de a fi fost și dat și de astădată — ca de atâtea ori în istoria omenirii — stimulent și prilej pentru o revoluție morală FIREȘTE TOT NOI AM FOST VICTIMILE. IAR victime ca de atâtea ori istoria revoluțiilor morale. Ca, de pildă atunci când am dat lumii creștinismul. Creștinul NOSTRU. Căci de al vostru, de acest monstru, ni e scârbă și rușiși ne lepădăm de el cu groază și oroare.

Dar voi, o veți face vr'odată? Când, Dumnezeule când!

A. L. ZISSU

CONTA ȘI CHESTIUNEA EVREIASCA

Pentru ca să dovedim, cât suntem în acțiunea noastră, de aceeaș părere cu marii români ce au ilustrat știința, literile și politica țărei noastre, am publicat în numărul trecut părerile lui V. Alexandri, exprimate, în senat, cu ocazia discuțiunei articolului 7 din constituție.

Publicăm azi extrase și rezumate din discursul pronunțat de Vasile Conta, cu aceiași ocazie, în Cameră, în ziua de 4 Septembrie 1879.

Incepe făcând o examinare „științifică“ a chestiunei, dovedind că articolul 7 e conform cu știința și cu principiul naționalităților și nu bazat pe o deosebire de religie.

„Se tot zice că, la urma urmei, în art. 7 este o deosebire de drepturi bazată pe o deosebire de religiune și că este enorm ca în veacul al 19-lea să se facă deosebire de drepturi civile și politice după deosebirea de religiune. Ei bine, eu voiu zice că este enormă confuziunea, care se tot face între religiune în înțelesul dreptului public modern și între ceeace se numește religiune în limba vulgară. Religia, în înțelesul ideilor veacului XIX este aceea care se ocupă numai de lucrurile nepământești, cari nu au aface nimic cu organizarea socială. Aceasta este religia tolerată, care nu influențează asupra drepturilor politice și civile.

Dar sunt și religii de acelea cari se amestecă de lucruri, cari nu sunt de loc de domeniul religiunei; astfel religia judaică, ca și cea mahometană, este o organizațiune socială și politică îmbrăcată cu forma religiunei; cu alte cuvinte este o organizațiune socială teocratică“.

Talmudul judaic conține prescripții de domeniul legilor politice și civile, și acestea fiind îmbrăcate în haină religioasă, deci având o formă perpetuă, sunt protivnice progresului.

„Presupuneți d-lor că am ajunge ca jidanii cetățeni să

STRIGATUL VREMII

Cu puțin înainte de a muri, Vlahuță, a scris acest articol care este într'adevăr strigătul unei conștiințe de bun român.

Ultimul lui gând și suprema lui chemare nici până astăzi nu și-a găsit împlinire. Il reproducem pentru a arăta cât suntem de aceiaș dacă nu mai rău ca acum patru ani.

Un sentiment general, din ce în ce mai limpede și mai hotărât, se desface din toate câte le-am suferit: nevoia de altă viață.

O altă lume, cu alte întocmiri, cu altfel de conducători — iată ce e în așteptarea tuturora. Cum se deschid isvoare proaspete în urma unei adânci sguduiri telurice, așa din sbuciumările prin cari am trecut a isbucnit lumina aceasta neașteptată, care ni-a arătat de odată în ce infern de minciuni ne-am deprins a trăi, și ce putredă și de aruncat în foc e toată îmbrăcămintea asta de forme deșerte sub care ni-ascundem mulțimea păcatelor ce ne-au îngenuchiat. Noi n'am stat nici odată să ne întrebăm ce-a urmărit politica noastră, ce au vrut să facă din țară asta cârmuitorii noștri. A fost vr'un plan de muncă susținută, în vre'o direcție? Au avut partidele noastre politice vr'o țintă lămurită, vr'o continuitate de acțiune în afară de acea nenorocită pânză a Penelopei, care trebuia să fie organizarea țării, și pe care atâta au țesut-o ș'au destrămat-o, că parcă numai pentru isprava asta se succedau la putere?

In școală, în administrație, în armată n'a fost nici un fel de îndrumare, nici un fel de pregătire indicată și cerută de însușirile, nevoile și aspirațiunile neamului nostru.

O prăpastie pururea deschisă a stat între popor și conducătorii lui. De-o parte numai datorii de alta numai drepturi. Și nici o încercare serioasă nu s'a făcut pentru a se întinde o punte între cele două lumi. Se va umplea oare prăpastia aceasta cu sutele de mii de leșuri pe cari tu mai ales, țărănime harnică și îndurătoare, le-ai dat jertfă unui ideal, despre care nimeni nu ți-a vorbit, spre care nimeni nu te-a îndreptat? Nu știu, zău. Ceea ce știm însă cu toții e că în felul cum am trăit, nu se mai poate trăi, — că focul acesta grozav prin care am trecut, și care încă nu e strâns, trebue să ardă tot putregaiul, toată stricăciunea din noi, ca să ne putem învrednici de viața cea nouă care ne așteaptă la capătul atâtor suferinți. Altfel toată dreptatea pentru care am sângerat și toate revendicările noastre, dincolo de munții și de apele cari ne-au despărțit, nu ne vor folosi la nimic. Vom fi aceiași ticăloși, pe o suprafață mai mare.

Ne trebuiau, firește, și Basarabia, și Bucovina, și Ardealul cu Banatul, ca să ne vedem țara întregită și neamul „statornicit în vechile lui drepturi“. Dar tot așa de strigătoare nevoe avem de un om, care să cunoască adânc rănile noastre și să nu se gândească decât la vindecarea lor. Omul acesta nu trebue să aibă nici partid de întărit nici clienți de îmbogățit, nici rude de procopsit — nimic din știutele păcate ale politicianismului să nu-l sfânjinească în acțiunea lui mântuitoare. Să fie puternic nu prin mulțimea ciracilor interesați, ci prin spiritul lui de dreptate, prin marea lui dragoste de popor și mai ales prin acea sfântă lepădare de sine și contopire în ființa neamului, care a fost în toate vremile taina și forța cea adevărată a eroului. Din viața lui curată, lipsită de orice deșertăciune, și din larga înțelegere a vremii lui să-și tragă prestigiul și autoritatea de care un conducător are nevoe. Il vom cunoaște, când va veni. In jurul lui se vor strânge dela sine, fără chemări de trimbiți, toți oamenii cu adevărat cinstiți ai țării, și fără tocmeli negustorești, toată marea lor putere făcută se va pune în slujba puterii lui.

Așa se va alcătui partidul pe care-l cere conștiința publică de azi, partidul de „refacere“ național, pe care toți îl așteptăm. Il așteptăm cu atâta încordare de suflet, cu atâta credință, în cât nu se poate să nu vie.

A. Vlahuță

—— o x o ——

facă și să execute legile în țara noastră, ei cari sunt țin-nuți de conștiința lor, de organizația și solidaritatea lor socială, să respecte numai și numai legile civile și politice prevăzute în Talmud și în Biblie. Ințelegeți prea bine că ei, cari pe lângă altele sunt și fanatici, au o datorie de conștiință de a face ca legile țărei întregi să fie făcute după acel tipic și nu vor lipsi de a o face atunci când ei vor predomni în țara aceasta..... Noi dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune.

Mai departe Conta aduce dovezi că evreii sunt periculoși.

„Jidanii sunt obligați a se iubi unul pe altul, precum Dumnezeu îi iubește pe dânșii; iar pe de altă parte a urî pe străini precum Dumnezeu îi urește...... nimic nu se poate considera de imoral, când este vorba de a se facilita, prin această venirea lui Mesia și stăpânirea lumei de către jidani.

Pe oriunde au trecut jidanii au semănat răul și corupția. Dacă au fost persecutați, aceasta nu s'a datorit deosebirilor de religiune, căci pătrunzând într'o țară, de abia după câteva secole; adică după ce instinctele lor rele au fost puse în plină evidență, de abia atunci au pornit persecuțiile.

După revoluția franceză, când pentru prima oară li s'au dat drepturi politice, s'a observat că ei își mențin principiile lor exclusiviste.

Napoleon a convocat un sanhedriu, o adunare de 70 de rabini, și care după legile jidovești poate aduce orice schimbare talmudului.

Acestui sanhedrin i s'au pus întrebări ca: au dreptul evreii să intre în legături de căsătorie cu străinii? le este impus să urască pe străini. Cei 70 de rabini, au uzat aproape numai de timpul necesar redactărei proceselor verbale, pentru a răspunde că evreii pot intra în legături de căsătorie cu străine și sunt datori să iubească pe străini.

S'au născut însă îndoeli asupra sincerităței acestor deciziuni.

Cum s'a putut ca „70 de rabini, fanatici, legați de religiunea cea mai exclusivistă, cea mai cristalizată, care a fost vreodată pe pământ, să se înțeleagă atât de bine între dânșii, încât în unanimitate să primească a preschimba puncte fundamentale din religiunea lor și aceasta într'un timp de câteva zile........ Dar se știe că talmudul obligă pe jidanii să întrebuințeze minciuna spre a ajunge la scopurile lor.

Congresul dela Cracovia a hotărît ca evreii să pue mâna pe presă și azi „trei din patru părți din jurnalistica lumei se află în mâna jidanilor.

Și încheind, Vasile Conta spune că chiar dacă articolul 7 ar fi în dezacord, cu principiile umanitare și egalitare, totuși el trebue menținut, căci între principii există o erarhie.

„Astfel *principiul de conservațiune, trebue să meargă înaintea tuturor principiilor de libertate și egalitate*".

Examinând situația de azi, noi putem adăuga: trecând peste constituție, evreii au căpătat drepturi cetățenești și cele prezise de Conta încep să ia ființă.

Liceele și Universitățile sunt invadate de evrei și dacă măsurile pentru cari luptă studențimea nu vor fi aplicate mâine viața publică și intelectuală a țărei noastre, va fi copleșită de evrei și „noi vom înceta de a exista ca națiune".

Conta spunea că „trei părtimi din presa lumei e în mâna jidanilor", o listă de gazetari români și evrei, ce curând vom publica, va arăta care e azi situația presei românești (?).

Să fim trezi!

Protagoniștii subterfugei mișcări naționaliste iudaice din țară, au pus de curând bazele unei societăți teatrale intitulată foarte semnificativ „Insula", care are de scop pur și simplu de a desființa actualele teatre românești sub motivul că ele sunt „concepute ca o industrie de niște oameni cu idei comerciale, ca un local de decădere a artei unde se face o joasă lingușire a simțirilor normale și unde niște artiști „ce trebuesc purificați și așezați la locul lor de cinste, profesează fără nici un gust arta" și nu joacă decât niște „farse vulgare"...

Printre fundatorii acestei faimoase „Insule" de la Maison d'Art care tinde să ia locul Ateneului Național Român, e suficient ca să cităm pe D-nii: Blank, Bernard, Dattelkremer, Krakner, Wieder, Zissu, echivocul Cocea și alții. Cea ce-i mai trist însă este faptul că s'au găsit și câți va scriitori, poeți și artiști reputați de ai noștri cari, în idealismul și buna lor credință, s'au lăsat sugestionați de frumoasa firmă ce domnii de mai sus au dat-o acestei societăți menită ca să realizeze un frumos vis al artei „Un teatru închis și restrâns, un sanctuar al artei adevărate, inaccesibil publicului, ci numai câtorva capabili de a înțelegi arta...

Pe prima pagină a copertei programului „Insulei" se observă un misterios și cabalistic semn din alfabetul iudaic, care, fie că'și trage origina—prin alegorie pentru unii — dintr'o bizară și vază literatură individualistă străină, fie că e o profeție lozincă a scopului acestei înjghebări. un fel de „Manei, Tekel, Fares", — e semnificativ pentru aceia cari vor să înțeleagă adevăratele intenții ale orișicărei început de mișcări evreești din țară, cari sunt caracteristice prin duplicitatea și misterele ce plutește în jurul lor Și ca o sfidare prevenitoare aruncată asupra acelor conștincioșii cronicari ai artei de la noi, cari ar putea sesiza sau ar îndrăzni să releveze prin acele câteva ziare pur românești, adevăratele scopuri ale acestei mișcări, se citează în cursul broșurei, program, o sentință a lui Wilde: ar trebui să existe o lege care să interzică ziarelor să se ocupe de artă!"

Constatând cu o durere în suflet (!) că „arta în țară la noi a decăzut pentrucă au decăzut și lucrurile frumoase" — afirmă ei prin cuvintele lui Ruskin.—și văzând „halul în care se află teatrul la noi, căci a merge la teatrele existente înseamnă a face operă urâtă", evreimea din țară, prin reprezentanții ei, și-a asumat frumoasa misiune de a ne da un *teatru nou* „căci financiarii noștri, statul și vedetele nu ni-l pot da", considerând totdeodată că „existența lor ni-i necesară" și din punct de vedere al artei „dacă suntem oameni de gust". Ceva mai mult, ca un compliment educativ al manifestării teatrale, „Insula" va ține „o serie de conferințe și șezători cari au de scop înlesnirea circulației și punerei în relief a câtorva *idei noui*", exprimându-și în același timp dorința ca la ele să vie" mai cu seamă adolescenții" (fiind lesne de convins și de sugestionați), iar aceste conferințe să le poată degenera în lecții și șezătorile în cursuri. Și mai adaugă că: „Dacă vor izbuti să câștige un public *statornic* de tineri sau de oameni în vârstă cari sunt încă tineri (copilăroși și sugestionabili), *atunci abia* scopul lor va putea înflori". (După modelul discuțiilor cărturarilor farisei).

Această reformă radicală a teatrelor noastre, sau mai bine zis această „renaștere dramatică" pe care 'și-au pus-o în gând ca s'o facă „românii" de mai sus cu gusturi estetice și morale din cele mai distinse, se bizue pe aceia dintre actorii români cari dându-și seama că prin arta așa cum o profesează ei „desgustă pe toată lumea" (evree?) să alerge la ei „cu dragoste și fără să pună restricții nici condițiuni pe cari *nu le-ar putea satisface*". Toți acești artiști români cari „ar avea afinități (?) nu pentru fundatorii „Insulei" ci pentru artă", „ar fi atrași de energia și de cinstea lor estetică" și „'și-ar dărui concursul pentru teatrul lor în care *vor să facă altceva* decât ce se numește obișnuit teatru" — trebue să aibă, pe lângă alte calități și următoarele indispensabile, pentru ca să-l deosebească de actorul celorlalte teatre românești: 1) „Să știe să citească" (Artiștii teatrelor noastre sunt analfabeți imberbi!) 2) „Să nu-i fie lene" (Ai noștri-s niște trândavi farwientiști!) 3) „Să cunoască bine întregul text" (Ai noștri suferă de amnesie, superficialitate și diletantism!) 4) „Să aibă o pasiune și să fie artist real" (Ai noștri-s niște simpli acrobati dela Moși!)

In ce privește repertoriul, ei vor juca câte-va „piese originale" (cu efect à la Mânasse?) și cu toate că, pentru a induce în eroare, ei au afișat câte-va din piesele clasice și moderne eclectice, totuși previu că își rezervă dreptul ca „în cursul stagiunei să aducă unele modificări în acest repertoriu".

N'admit publicul (pe vremea lui Eschil și Sofocle asistau peste 300.000 de spectatori elini cari porneau electrizați de efectul dramelor), nici dramele religioase creștine („Misterele medievale au fost cauzele cari au determinat prigonirea și răslețirea evreilor), nici subiectele cu caracter național.

Și programul „Insulei", închee — prin cuvintele lui A. Gide — cari sunt o constatare foarte semnificativă asupra modului cum e executată și înțeleasă opera de artă de mulțimea de azi: „*Opera de artă e o lingușire. Primejdia populației, a acestui public complect incult, vine mai cu seamă din faptul că e prea numeros. — Public eterogen și venit de pretutindeni, neavând comun nici cultură, nici idealuri, nici datorii*, unde se va adresa deci lingușirea?

Nu-l poți linguși în bloc decât în părțile cele mai comune tuturor oamenilor — da, în părțile cele mai *comune*".

Să fim cu toții trezi și să înțelegem realitatea!..

Simion Țovaru

A fost studențimea provocătoare?

Când zecile de mii de studenți au început acțiunea lor electric-simultană în toate centrele universitare, când s'au luat în discuție separat punctele revendicărilor lor și s'a văzut că toate aceste doleanțe erau aproape identice la Cluj ca și la Iași, la Cernăuți ca și la București și Temișoara, atunci am putut constata cu o mândrie firească că avem o conștiință universitară unică, adevărat și curat românească.

Când delegații împuterniciți ai studențimei au venit în urmă la noi la București, când s'a căutat să se puie de comun acord moțiunile parțiale prezentate, în vederea obținerei unui punct de vedere unitar ,atunci am avut ocazia să vedem buna voință tuturor celor cari discutau, dragostea și convingerea caldă pe care fiecare delegat o punea în serviciul punctului specific ce-l reprezinta, dar în acelaș timp dorința sinceră de a fi strânși uniți și de a nu slăbi câtuși de puțin coeziunea care este însuși chezășia victoriei noastre.

Pentru prima oară în viața noastră universitară, delegații tuturor Universităților și Școalelor superioare speciale, din cadrul hotarelor țărei întregite, s'au întâlnit aici la București și discutând cuminte și pătrunși de răspundere, fără patimi și porniri preconcepute ,într'o frățească armonie unanimă, care ar putea servi drept pildă și celor mai în vârstă și mai cu experiență decât noi ,au cristalizat toate cererile lor, *la care nu vor renunța niciodată*, în acel Memoriu unic care a fost prezintat guvernului.

Cu toate acestea, sforțările noastre frumoase n'au fost înțelese de către toată lumea și chiar din primul moment al acțiunei începută de studențimea universitară, *unele ziare* și *o anumită opinie publică*, pe care aceste ziare probabil o reprezintau ,au căutat să arate manifestațiile noastre ca provocatoare și pe studențime să o prezinte ca un element periculos ordinei de stat.

Pe un ton agresiv s'a încercat să se arate că mișcările noastre nu fac decât să tragă apa la moara dușmanilor neamului nostru, căutând să ni se exagereze veșnic acel spectru al complicațiilor internaționale; s'a spus de către alții că studențimea română ar fi chiar în solda acestor interese străine; că manifestul nostru către țară seamănă doar cu ultimele svârcoliri neputincioase ale unui partid reacționar în agonie; iar o bună parte din presă ,ne-a aruncat epitete insultătoare de „huligani", „haimanale", „spărgători", „atentatori la viața cetățenilor pașnici" și alte expresii profund jignitoare.

Dar în acest exces de zel straniu, în a ponegri acțiunea noastră și în a o prezinta opiniei publice în formele cele mai denaturate ,unii domni au mers mai departe și, năpustindu-se cu o ură și patimă oarbă de *adevărați dușmani* asupra poporului și religiei, asupra tronului și guvernanților țărei ,au căutat să târâie în noroiul murdar al prozei lor, toate credințele și obiceiurile sfinte, moștenite din timpuri scumpe de demult, rănindu-ne adânc toate simțimintele de demnitate și independență.

Dacă vom face o cercetare a ordinei cronologice în care aceste publicațiuni s'au produs, vom constata că cele mai injurioase și mai triviale din ele ne-au atacat chiar în momentul când noi începusem abia acțiunea, atunci când discuțiunile aveau un caracter de strictă intimitate în vederea precizării punctelor de vedere și că atât excesele de stradă dela Iași și Cluj, cât și cele mai puțin însemnate dela București, n'au venit decât în urma articolelor care urmăriau să ne batjocoriască nu numai pe noi, cari ridicasem această problemă dureroasă pentru mulți, dar care căutau să arunce injurii o-braznice la adresa neamului românesc.

Dar poate a avut pretenția *această presă* ca, în urma acestor injurii, studențimea să stea cu mâinile la piept și să privească lucrurile cu aceiași indiferență, pe care au manifestat-o la început, din nefericire, chiar cei în drept să o scuture și să o aducă la simțul realităților? Această pretenție copilărească, dacă ar putea fi scuzabilă pentru acei cari n'au pășit în viață niciodată pragul unei Universități, nu poate fi iertată adevăraților ziariști cu răspundere, care trebuiau să cunoască mai bine sufletul studențimei și cari aveau datoria imperioasă de a opri apariția unor publicațiuni, cari pe de o parte o provocau și pe de altă parte cereau cu ultima energie aplicarea celor mai severe măsuri împotriva celora cari se găsiau într'o legitimă apărare. Nu este nici în gândul nici în puterea noastră de a face cuiva vreun reproș, dar ținem să ne exprimăm complecta noastră nedumerire asupra felului în care se înțelege luminarea și chiar educarea opiniei publice.

Am fi înțeles ca acea presă să-și facă corect datoria profesională, așa precum au făcut ziarele adevărat românești cărora studențimea le va aduce cu orice ocazie salutul ei frățesc și plin de recunoștință, am fi fost mulțumiți să ni se dea unele sfaturi, sincere și pornite din inimă, am fi fost mai ales recunoscători dacă în general toată presa ar fi făcut apel mai larg la îndrumările luminoase ale profesorilor noștri, ca unii *cari au fost din nefericire așa de izolați de noi*, în clipele când ar fi trebuit să-i simțim mai aproape ca oricând, dar n'am putut și nu vom suferi o clipă să ni se dea pilde de curaj și cavalerism de către niște pretinși gazetari, cari înțeleg să bârfească totul sub masca comodă a anonimatului, sau mai ales să ni se dea lecții de patriotism de către niște oameni cu principiile cele mai internaționale, cari eri batjocoriau aceiași armată, cu care sufletește n'au nimic comun, pe care astăzi o imploră să le vie în apărarea cinismului lor.

Am fost acuzați că mișcărei noastre i-am dat un caracter antisemit.

Dar cine poartă oare vina *acestui antisemitism* care ni se atribue nouă?

O purtăm noi, cari am căutat să arătăm guvernanților pericolul grav care amenință de mult viața Universităților și Școalelor noastre speciale, noi cari am cerut celor în drept rezolvarea echitabilă a unei chestiuni de ordin profesional-cultural, sau aceia cari din lipsă de argumente serioase și convingătoare pe care de altfel nimeni dintre noi nu le-au pretins celor ce n'aveau nici calitatea, nici autoritatea să le prezinte, — au înțeles să depășească tendențios cadrul adevărat al discuțiunilor, năpustindu-se fără nici un motiv nu numai asupra studențimei, care probabil îi supărase deși cum anume nu știm, dar chiar asupra țărei care-i găzduește și asupra neamului care le oferă resursele bogate ale unei vieți așa de comode?

Dacă este vorba să se judece acțiunea începută de noi primim aceasta din toată inima, dar cerem ca această sarcină să o îndeplinească adevărata opinie publică, către care cu toată sinceritatea se îndreaptă studențimea universitară română.

Cât privește însăși acțiunea începută, ținem să declarăm că generația noastră se simte mândră că i-a revenit ei sarcina de a pune pentru prima oară complect, cinstit și categoric problema proporționalităței în Universitățile românești și că aruncând tot disprețul nostru celor mici, cari înțeleg să roadă la temelia ființei noastre de stat, vom merge înainte uniți, liniștiți și încrezători că acum ca și în toate manifestările noastre, alături de noi va fi conștiința veșnic trează a întregului neam.

Constantin H. Nicolau

SPINOZA ȘI EVREII

(FRAGMENT[1])

Baruch ben Beniamin Spinoza, băiatul unui evreu refugiat din Portugalia, născut în 1632. Nov. 24 la Amsterdam, a fost destinat de părinții lui carierei de rabin. Maestrul și învățătorul lui, care l'a introdus în știința teologică evreiască și cărțile rabinice, este rabbinul Saul Morteira. In synagogă, din întrebările, care le pune rabbinilor, Spinoza arată și cele mai fine contraziceri în legislația rabbinică. Speranța care a pus-o în el Synagoga, începe să se transforme în ură și persecuție. Spinoza, sub influența Olympiei și a lui Nigritius, care-l instruia în limba latină, se decide să treacă la creștinism. In zadar protestează familia, îl amenință Morteira, Spinoza persistă. Synagoga îi promite o rentă anuală de 1000 floreni (Gulden) ca să se prezinte din când în când la Synnagogă, pentru a nu servi de exemplu rău și a nu produce scandal. Spinoza refuză. Din ordinul rabbinilor, un fannatic încearcă în mod tâlhăresc un asasinat. Atentatul nu reușește. Atunci ura individuală nutrită în contra lui se trannsformă în ură fanatică a maselor. Din ordinul rabbinilor doi din cei mai dibaci elevi și foști prieteni ai lui Spinoza Khisdai și Ephraim, îl ispitesc cu o mulțime de întrebări, ca să poată servi în contra lui ca martori.

Se adună Synedrion-ul[2]), prezidat de rabbi Isaac Aboab și rabbi Saul Morteira, ca să judece asupra lui.

Se ridică rabbi Isaac Aboab:

— Cu voia lui D-zeu! Ne am adunat aici, ca să judecăm asupra ta Baruch ben Biniamin Spinoza. Jură în numele lui D-zeu atot puternicul că nu vei nega și nu vei ascunde nimic, și te vei conforma hotărîrei, care o va aduce D-zeu prin gura noastră.

— Nu cunosc înșălăciune și minciuna este departe de mine — răspunse Spinoza — mă voiu conforma hotărîrei voastre, dacă mă veți găsi vinovat după cuvântul dumnezeesc și nu după glasul inimilor voastre și prescripțiunile rabbinilor.

Intre membrii Synedrionului se produce sgomot. Se aud voci, că Spinoza să fie judecat fără a mai fi ascultat mai departe.

— Să vedem, — zice rabbi Morteira — până unde merge nebunia inimei sale. Răspunde obraznicule, nu ai păcătuit tu în contra lui D-zeu, prin mâncări și băuturi oprite, și nu ai nesfințit Sabbat-ul prin lucru? Nu te-ai sustras tu din comunitatea credinței noastre blastemând numele sfânt a lui D-zeu și legea? Este scris: Cine nesfințește în taină numele lui D-zeu, va fi lovit public cu pedeapsă!

— Nu pot să fac minuni și semne — răspunse Spinoza cu voce liniștită — nici nu pot invoca natura din jurul meu ca ajutor și mărturie, în mine însumi este puterea, care o produce ființa lui D-zeu în inima fiecărui om. Că stau eu aici în fața voastră, care credeți că cu felul vostru trăiți în spirit dumnezeesc; că nu șovăesc, și în internul meu nu este nimic ce mă acuză, luați ca o iubire față de Dumnezeu, care o consider de bunul suprem. Mă voiu apăra numai față de acuzația, că am nesfințit Sabbat-ul, căci aceasta apare ca o greșală în contra legei sfinte a lui D-zeu și a naturei. Este folositor pentru omul apăsat ca din 7 zile să ție una de repaos, și este înțelept, căci demnitatea omului este în conducerea liberă a puterilor sale. Cine vă dă însă dreptul să-l pedepsiți pentru păcate care le comite în contra sa însuși.

— Treceți în fața martori și vorbiți.

Khisdai și Ephraim pășese în fața Synedrion-ului.

(Va urma)

Campo Nero

——o x o——

[1] După Lewes Georges Henryk: Istoria filosofiei, vol. II, și Auerbach: Spinoza, eiu Denkerleben.

[2] Tribunalul suprem evreesc.

INTERVIEW cu d-l Mihail C. Vlădescu

Rectorul Universității din București

In calitate de președinte de organizație studențească, m'am prezentat d-lui Mihail C. Vlădescu, rectorul Universității din București pentru a mă interesa ce măsuri va lua guvernul pentru o reală îmbunătățire a situației materiale a studențimei și tot deodată pentru a comunica d-lui rector vederile autorizate ale președinților de organizații în chestiunea vechiului centru și a reorganizărei societăților studențești. — Cu acest prilej, d-l rector a făcut o serie de observații asupra stărei de lucruri actuale. Reproduc pentru cititorii *Cuvântului Studențesc* unele din aceste observații cari sunt o judicioasă diagnozare a vieții sociale de azi, observații sprijinite de larga experiență și de autoritatea științifică a d-lui rector Vlădescu.

„Un popor, un stat, este asemenea unui organism biologic. Ele este supus ca și acesta, unor vicii și maladii mai mult sau mai puțin primejdioase.

Toate defectele pe care evoluția sa istorică le-a determinat în poporul nostru, nu s'a căutat a se atenua, ci printr'o gravă orbire, s'au potențat. Aceste defecte aceste păcate naționale, care trebuesc bine definite pentru a le remedia se pot rezuma la două mai principale.

1) *Suntem prea puțin sociali, adică ne interesăm prea puțin de tot ceeace privește interesele Patriei și nu ne sfiim dela orice pentru asigurarea interesului individual.* Noțiunea de Patrie, la noi, nu emoționează, nu trezește acel interes viu care duce până la jertfirea intereselor personale în fața celor generale superioare.

Se cere ca statul să facă totul, inițiativa particulară, sprijinul și solicitudinea individuală sunt lucruri neeunoscute nouă. Din potrivă, fiecare se silește par'că, să facă totul pentru satisfacerea intereselor sale împotriva celor generale. După răsboi, care e ca o boală grea ce scoate la iveală toate slăbiciunile și toate viciile și dacă acestea sunt prea înrădăcinate duc chiar la distrugerea organismului, iar dacă sunt numai la începutul lor, le semnalează, și în organismul nostru de stat, s'au pus în evidență viciile de care el suferă. Pletora de milionari ce au răsărit după războì, în timp ce statul hărțuit din toate părțile nu poate face față nevoilor și angajamentelor sale, e dovada cea mai tristă a viciilor de care suferim:

Pe de altă parte, ca un alt exemplu, situația mizerabilă a studențimei, ale cărei nevoi, sunt primul care să le recunosc și să știu că studenților le lipsește nu numai cele de trebuință unui om, dar chiar strictul indispensabil unei vieți de rob. In alte domenii se pot face aceleași constatări. Se ajunge la absurde contradicții în ce privește organele funcționale ale organizației sociale. Noi, cari ar fi trebuit ca datorită situației excepționale geografice și bogatelor resurse naturale de care dispunem, să ne refacem cei dintâi în Europa, ne sbatem în cea mai nenorocită situație.

Vina stă în lipsa unei conștiințe sociale, unei educații și discipline cetățenești. Așa se explică cum ne-au invadat atâția străini și cum pe zi ce trece ne iau locul. Nimic nu se reface, pentrucă ori câte sume se dau și se vor mai da, ele se risipesc condamnabil.

Din nenorocire, toate straturile sociale sunt prinse în acest angrenaj vicios.

2) *Al doilea mare păcat de care suferim, stă în politicianism. Interesele politice și preocupările de partid, primează asupra tuturor chestiunilor și soluțiilor.*

Ne bălăcim în noroiul patimilor odioase, nu ne refacem.

Din cauza acestor două vicii semnalate, *noi nu avem în sensul social, un popor, ci un conglomerat de indivizi cari vorbesc aceeaș limbă și stăpânesc acelaș teritoriu, dar cari se înarmează fiecare, cu interesele lui, împotriva tuturora. Bellum omnium contra omnes.*

* * *

Ca să stăvilim întinderea răului și să-l stârpim din rădăcină, e nevoe de o campanie dârjă. Aci e chemarea studențimei, care va avea sprijinul necondiționat al nostru, al tuturora pentru a pune acestor păcate care primejduesc fundamentele vieții noastre de stat, o energică și conștientă stăvilire.

Calitățile sociale, se dobândesc de individ prin practica vieții sociale, nu se moștenesc. Omul se naște cu o mulțime de instincte animalice. Cultura și rafinarea inteligenței le potențează, dar viața socială le stăvilește și le convertește în calități favorabile și individului și societății. In acest sens trebue să se înceapă o luptă de educație socială care să pornească chiar dela grădinile de copii căci nu cunoștințele care se pot dobândi în tot cursul vieții, ci formarea unei temeinice educații sociale, trebue să ne preocupe în cel mai înalt grad în opera de educație a generațiilor.

O organizație generală studențească poate determina un larg curent salutar de educație socială și prin aceasta tineretul universitar va fi făcut cea mai rodnică operă de interes național.

N. N. Crețu

Răspuns Hasmonae-ei

Am pus în pagina întâi articolul din „Mântuirea" despre care voi scriți că *„și-a făcut datoria"* și-l vom ține acolo până ce opinia publică va lua cunoștință de acest fel de a-și face datoria.

In ultimul număr al revistei voastre sunteți „cuprinși de un sentiment de durere și altul de revoltă", privind mișcările noastre.

Știți ce?; păstrați pentru voi sentimentul durerii de care sunteți pătrunși, căci e durerea propriilor voastre răutăți, însă sentimentul revoltei lăsați-l pe seama noastră. De cinci ani de zile apăreți și de cinci ani de zile ne batjocoriți, fără ca noi să zicem ceva în speranța că vă veți corija. Ne-am înșelat, căci și-n numărul ultim nu faceți altceva. De data asta însă va căzut masca de pe ochi. Ne acuzați că noi suntem provocatorii; vom vedea. E sau nu adevărat că chestiunea aceasta e cu mult mai veche decât începutul actualelor mișcări studențești; știați că studenții creștini de aproape doi ani de zile au ridicat incidentul cu cadavrele? De ce n'ați soluționat lucrul acesta? De ce n'ați înțeles că trebue să renunțați la habotnicismul rușinos al talmudului jidovesc?

„Concepția judaică despre sanctitatea trupului uman" consideră „disecția ca un viol". N'avem nimic de zis, dar lăsați-vă de disecție. Voi nu disecați cadavrele coreligionarilor voștri, căci considerați disecția ca o profanare, însă pentruce a-ți disecat până acum cadavrele creștinilor, pentru a *le batjocori*, pentru a vă bate joc de noi, pentru a încerca cât de mult putem răbda a ne terfeli prin noroi demnitatea noastră de român și de creștin? De ce n'ați vrut să înțelegeți aceasta când v'am spus-o colegial și pe cale pașnică. N'ați făcut-o, în schimb, ați făcut ceeace nici tâlharii de drumul mare n'ar fi făcut.

DE CE AȚI FURAT NOAPTEA ȘI ÎNGROPAT ȘI SINGURUL CADAVRU JIDOVESC CE SE ADUSESE ÎN SALA DE DISECȚIE? Nu e aceasta o sfidare și o provocare ne mai pomenită? Și tot voi mai faceți gălăgie, tot voi țipați ca din gură de viperă că noi v'am provăcat. De cinci ani de zile tăcem, de cinci ani de zile am răbdat batjocura oficială a Hasmone-ei voastre. Dar nu v'ați mulțumit cu atât; prin presa voastră jidovească sau jidovită ați început, tot noi vinovații, să ne aruncați injurii de care n'ar fi fost capabilă nici cea din urmă mahalagioaică. V'ați bătut joc de noi, v'ați bătut joc de CREDINȚA NOASTRĂ, de REGELE nostru, de ȚARA noastră întreagă pe care o asemănați cu o „AMANTĂ INFIDELĂ", iar pe conducători cu un „*valet*".

Citiți-vă „Mântuirea", care este *„cea mai justificată" cea mai cinstită și demnă dintre* posibilitățile „voastre" de manifestare publică; citiți-vă „Curierul Israelit". „Junimea Evree", „Uj-kelet" și toate porcăriile voastre jidovești și jidovite și veți vedea acolo, că nu noi suntem provocatorii, *ci voi* și tot voi și nerușinații, cari aruncă vina pe noi, vă mai mirați de ce s'a manifestat ostil și chiar distrus câteva redacții jidovești și jidovite!? Noi înțelegem și chiar apărăm libertatea presei însă nu o libertate așa cum o înțelegeți voi, așa ceva nu putem permite.

Spuneți că mișcarea noastră a adus rău țării „că va constitui o pagină de rușine în istoria culturii românești" că s'a adus o jicnire nemai pomenită unei naționalități minoritare care are rădăcini adânci în viața socială, economică și culturală a țărei acesteia, ce își sprijină o parte a puterii sale pe energia și vigoarea evreilor români".

Ce puteați spune altceva? Sunt cuvinte cari sună frumos, pentru noi, cari pot face impresie, dar care nu sunt decât palavre ovreești. Credeți voi că aduci un rău țării pe care o aperi de insultele ce i se aduc de către oameni cu interese contrarii ei, atunci când cauți să smulgi de la gâtu-i mâna care vrea s'o sugrume? Vorbiți de injurii aduse unei naționalități minoritare. V'ați pus voi întrebarea ce trebue să zicem noi despre națiunea minoritară care aduce injurii naționalității majoritare, naționalității de baștină, naționalității care singură are dreptul să stăpânească țara aceasta căci singură și-a plămădit-o cu sângele său?

Mai spuneți că aveți „rădăcini adânci în viața noastră socială". S'o știți și voi că Națiunea română e un ștejar falnic cu rădăcini proprii; iar voi nu sunteți de cât „lichenii" cari v'ați prins de trunchiul ștejarului căruia-i sugeți seva. Noi ne silim să împiedicăm bureții parazitari pentru a nu se întinde, căci de-i vom lăsa vom vedea cum încetul cu încetul frunzele se vor păli, crengile se vor usca iar stejarul însăși va rămâne un putregai.

Ne amenințați că de nu vom „renunța definitiv și integral la cererile noastre absurde, nu veți cruța nici un sacrificiu de a vă impune drepturile voastre imprescreptibile „Drepturi?".

Noi înțelegem să dăm drepturi însă, NUMAI ACELORA CARI TRĂIND LA UN LOC CU NOI, ÎNȚELEG SĂ SE IDENTIFICE CU INTERESELE NOASTRE.

Au fost câțiva evrei cari s'au identificat cu interesele noastre în marele războì și cărora le vom păstra recunoștința noastră. Așa de puțini au fost însă, încât se pot număra pe degete. Ceilalți, jidovi au spus'o împreună cu voi, (Hasmonaea, Aprilie și Maiu 1921) „că au luptat pentru idealuri și interese streine".

Cu o lipsă de modestie de nedescris și cu o perfidie revoltătoare scrieți că sunteți „conștienți de superioritatea voastră morală"

Puteți voi vorbi de superioritate morală, atât timp cât la baza acțiunii voastre stă furtul și crima? Ați uitat că a-ți FURAT CADAVRUL DIN SALA DE DISECȚIE NOAPTEA, ați uitat trădările și infamiile voastre, a-ți uitat cine sunt ATENTATORII ODIOASEI CRIME DELA SENAT?

„Nu săpați mai adânc prăpastia. Se pot surpa munții și atunci nu noi vom fi fost de vină" Așa ne spuneți și să le țineți minte. Amenințările nu ne sperie: ne arată încă odată că voi provocați. Amenințați cu străinătatea. Ei bine, am spus-o și-o repetăm. IN ȚARA NOASTRĂ NU ÎNȚELEGEM SĂ LUCRĂM NICI DE DRAGUL, NICI DE FRICA STRĂINILOR.

S'o știți și voi că munții de care vorbiți nu pot fi alții în țara noastră decât țiranii, pe care voi îi speculați, țăranii cari și-au pus sufletul pentru țara aceasta.

Luați aminte, să nu se surpe munții.

C. M. Râpeanu

Cadavrele...

In loc de Motto: La Facultatea de Medicină din Iași, într'unul din ani sunt 30 studenți români și 130 evrei.

Pare sinistră chestia cadavrelor de disecție și totuș ne permitem a o discuta și în cadrul ziarului nostru.

Ne luăm această permisiune spre a arăta celor ce au uitat, — voluntar sau involuntar — că, *deși pentru noi românii creștini, morții sunt scumpi și sfinți*, totuș, înțelegem să ne armonizăm sentimentele cu necesitățile științifice.

Un mormânt, care ar fi putut să fie înlocuit printr'un simplu cuptor de crematoriu — după părerile celor mai „înnaintați" — un mormânt dela Putna, este veșnic dovada măreției Românlior dinainte de 1504!

Un craniu, care la sălbateci ar fi servit drept cupă de vin, un craniu, care pentru un medic sau un medicinist poate fi doar un obiect de studiu osteologic, — craniul lui Mihai Viteazu a răscolit tot românismul!

Ni sunt sfinți morții, să o știe toți hahamii!

Cu toate acestea, noi, cei cari trăim acum, avem datoria să ușurăm cât mai mult sarcina de a fi om pământean a celor ce vor veni după noi.

Aceasta au înțeles-o cei din Apus, când au îngăduit disecarea cadavrelor condamnaților la moarte întâi, și apoi și a celorlalți.

Și era acum câteva zeci de ani, când s'a înființat în dealul Spirei *Școala de medicină*.

Se făcea, firește, și disecție, pe cadavrele celor nereclamați de familii.

S'a întâmplat însă ca o mamă să-și afle cadavrul feciorului printre cei ce se disecau.

A fost o mișcare de stradă și școala de medicină s'a închis.

După intervenții diplomatice din partea Franței — ca urmare a plângerii d-rului Davila — abia s'a putut redeschide „Școala dela Arhivă, unde se taie morții".

Au cedat românii toți, începând dela Vodă și Vlădica și sfârșind cu acei cari, cunoscându-se fără rude, știau ce-i va aștepta!

Și de atunci... sute și mii de români „flămânzi și goi, făr' adăpost" în timpul vieții își dau ultimul obol — corpul — pentru ca studierea lui să ușureze traiul supraviețuitorilor.

Și a tăcut Biserica noastră și au tăcut drept credincioșii, *fiindcă credința noastră impune sacrificii pentru oricine.*

Tăcerea noastră însă, bunătatea creștinească a noastră însă, *a fost și este jicnită!*

In adevăr, s'au găsit *alți* credincioși, de *altă* religie, cari să nu fie tot atât de îngăduitori.

Este drept că în prescripțiile igienice din religia judaică găsim multe adevăruri științifice.

Dar cine este de vină că acum 5—6 mii de ani nu s'a pus chestia disecției, spre a fi rezolvată prin lege?!

Erau oameni cu bun simț *atunci* și cari, desigur, dacă ar trăi și acum, ar încuviința formal disecția, după cum o încuviințează și preoții noștri.

Dar iată că, s'a pus acum câteva săptămâni, din nou, această chestie și de data aceasta cu totul supra acut.

Studenții evrei, au declarat atunci că vor face toate intervențiile necesare pentru ca și cadavrele evreești *nereclamate de familii*, să treacă pe la sălile de disecție.

De atunci, a trecut atâta timp și la serviciul cadavrelor de pe lângă Facultatea de Medicină din București a ajuns *un singur cadavru evreesc*, adus dela spital fără ca societatea „Sacra" să fi prins de veste, — după cum ne declară personalul sus menționatului serviciu.

Unde sunt declarațiile celor vizați de noi la începutul mișcării și cum au fost ele respectate?

Mai avem oare dreptul să-i credem pe cuvânt?

Sau avem datoria să ne temem că și acest cadavru ajuns astfel la Facultate, să nu fie *furat*, după cum a fost furat cel dela Cluj?

Și acum, domnule Ministru al Instrucțiunii, dați-ne voe să vă amintim că, cu ocazia audienței ce ați acordat studenților la Casa Școalelor, ați spus că „dacă într'o lună evreii nu ne vor lăsa, epntru disecție, cadavrele nereclamate de familii, veți trece alături de noi".

Vă vrem alături de noi, Domnule Profesor.

Delaromanu.

—oxo—

O INSINUARE

Lucrătorilor tipografi li s'a vârît în cap de către cine, se înțelege, că noi studenții îi vom înlocui la „Universul" și în caz de grevă generală, pretutindeni.

Insinuarea e prea grosolană pentru a mai merita o desmințire.

INFORMATIUNI

In numărul viitor vom publica Memoriul Studenților în Drept, adresat ministrului de justiție, pe care din lipsă de spațiu nu-l putem publica în acest număr.

—

La Cluj se ține congresul profesorilor secundari din întreaga țară.

Chestiunile în discuție sunt de o deosebită importanță și soluțiile ce se vor da interesează în cel mai înalt grad problema învățământului și a culturei naționale.

—

La laboratorul de Chimie Neorganică din București n'au fost primiți să lucreze din lipsă de locuri, 20 de studenți, din care nici unul evreu.

Nu-i așa că sunteți persecutați d-lor jidovi.

Procedee

Din sursă care greu se poate desminți, posedăm o informație care—dacă ar fi vorba de alte persoane, nu ne-ar mira—dar care, prin persoanele care sunt în chestiune, ne fac să avem o desiluzie mai mult.

Cine își poate închipui, de pildă, că un personagiu din București poate avea o funcție la Ploești, fără a călca pe acolo de cât la încasarea lefei?

Și totuș, D-l Dr. T. practician la Ploești, este Bibliotecarul unei instituții medicale din...., București.

Oare D-l Ministru al Instrucțiunii, care are sub ministerul D-sale personalul Universitar, nu găsește D-sa că ar fi cazul să cerceteze activitatea de Bibliotecar la București, a D-lui Dr. Tomoșoiu din Ploești?

—

A apărut No. 1 și 2 din *Revista Cursurilor Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale* pentru anul I și II.

Studenții înscriși sunt invitați a trece pe la Direcția Revistei: Calea Victoriei, 108, la d-l Ștefan F. Nicolescu pentru a ridica exemplarul apărut contra lei 20.

—

Dela Universitatea din Leoben, Austria. Primim următoarele; Există un Numerus clausus pentru străini în general, la facultățile din Austria. Străinii sunt respinși chiar când sunt creștini La Graz, Viena, și Leoben chiar evreii autohtoni intră în universități cu foarte mari greutăți.

Curentul dat de Universitatea din Praga ca să se aplice Numerus clausus pentru evreii autohtoni prinde tot mai mult teren. In Ungaria există un Numerus clausus *nu numai în universități ci și în celelalte ramuri de activitate profesională doctori, advocați, profesori, comercianți, ei sunt tolerați numai într'o anumită proporție.*

—

A apărut revista „FURTUNA" pornită dintr'un cerc tineresc și plin de avânt românesc.

Urăm viață lungă și spornică noului confrate.

Moralitate

Un ziar cotidian al unui tânăr partid politic, cu o inconștiență sau..., exces de sinceritate, interzice „Universului" să facă *lista neagră* a decoraților, pentru motivul că ar fi avut „anumită atitudine" față de armatele ocupante nemțești.

Dar, ce zice ziarul acesta despre prezența la conducerea partidului său a Directorului „Luminei", despre al cărui „Memoriu" s'a vorbit de curând în cameră?

Dacă „Universul" este vinovat somăm „Aurora" să-l denunțe, nu prin lungile insinuări, ci cu date precise.

Ni-i teamă însă că naivul reporter, care a crezut că sinceritatea sa poate merge chiar la „Aurora" —*va primi ordin* să... schimbe vorba, căci de, „Lumina" *fostului* Profesor dela Iași, cam întunecă orizontul „Aurorei".

Totuș, spre a salva o sinceritate, oferim coloanele noastre reporterului în chestiune spre a spune *tot* ce știe despre legăturile *tuturor* cu nemții ocupanți, subliniericle noastre arătând condițiile în cari oferim ospitalitate.

—

Salutăm colegial reapariția **„Ecoului Sportiv"** a cărui menire e să lupte pentru educarea fizică a neamului românesc. Conducerea d-lui Gr. Caracostea este o garanție a muncii rodnice și chibzuite pe care acest organ e chemat să o desfășoare.

Ii urăm spor la muncă și viață lungă.

—— oxo ——

Răspuns unui meseriaș

Am primit din partea unui meseriaș o foarte simțită scrisoare în care se plânge că d-l Vasiliu, donatorul celor 12 milioane pentru studențime, a spus că nădejdea țării stă în tineretul cult nu în tinichigii și cismari.

D-l Vasiliu nu a voit să arate disprețul pentru aceste bresle producătoare ci numai să dovedească prin gestul d-sale, că corpul studențesc suferă cel mai mult și are cel mai mult nevoie de sprijin.

Mișcarea pe care au pornit-o pentru a asigura o strânsă solidaritate românească în fața pericolului jidovesc, primim alături de noi pe oricine, cu condiția ca să fie om cinstit și bun român.

Citiți și răspândiți „CUVANTUL STUDENȚESC".

Memoriul Studenților în Drept către D. Ministru de Justiție

Chestiunea reorganizărei baroului și a facultăților de drept interesând în cel mai înalt grad pe studenții dela drept, și fiind de urgentă actualitate, publicăm memoriul înaintat de către delegatul facultăței de drept din București și Iași d-lui ministru al Instrucțiunei, memoriu care cuprinde doleanțele studențimei. Deschidem colaonele ziarului nostru pentru discutarea acestei chestiuni.

Domnule Ministru,

Studențimea în drept a salutat cu entusiasm inițiativa domniei-voastre de a proceda la reorganizarea Baroului printr'o lege care să rezolve această problemă din îndoitul punct de vedere din care ea se pune azi: Acel al unificării și purificării Corpului de avocați.

Tot studențimea în drept vă roagă însă, să luați în considerațiune și observațiunile pe cari își ia libertatea să vi le prezinte, cu privire la proectul ce d-stră ați redactat în sensul de mai sus, încredințată fiind că, în dorința de a face o operă de înaltă dreptate, veți ține seama și de punctul de evdere al acelora pe care reforma d-stre e menită să-i privească direct în viitoarea lor profesiune.

In dorința domniei-voastre de a ridica prestigiul Baroului la înălțimea chemărei sale, ați recurs la luarea unor măsuri menite a asigura îndeplinirea acestui scop. Una din aceste măsuri este stagiul profesional. Prin modul însă în care este conceput credem că nu ar putea da rezultatele urmărite.

Mai întâi se creiază stagiarului o situațiune materială deplorabilă. In adevăr pe de parte toți stagiarii sunt obligați să facă pe secretarii de avocați, iar pe de altă parte nu toți avocații sunt obligați să aibă un secretar. Și nici n'ar putea fi altfel știut fiind că în provincie — și legea aceasta credem că nu trebue să privească numai Capitala sau două trei centre mari — foarte puțini sunt avocații cari au nevoie de un secretar.

In acest caz, cum stagiul trebue să fie efectiv, cum stagiarul nu poate pleda chiar în prima instanță decât cu delegația unui avocat, nu înseamnează oare că indirect stagiarul e obligat să se angajeze sub orice condițiuni, numai pentru ca să aibă ocaziunea de a-și îndeplini efectiv stagiul, condițiune sine qua non. Și când una din părțile contractante este în situațiune de inferioritate în momentul contractărei,, căci ea este aceea interesată, ea are nevoe să contracteze, nu mai poate fi vorba de libertate de convențiune și stagiarul va fi obligat să accepte orice condițiuni.

Rezultă de aci că această dispozițiune violează un înalt principiu de dreptate: anume: că fiecare are dreptul să-și valorifice munca și aptitudinile sale.

In aceste condițiuni, dacă stagiarul este un element capabil, talentat dar n'are totuși mijloacele care să-i permită a munci în mod gratuit, căci de fapt la aceasta se ajunge, timp de trei ani după acei numeroși de studiu și dat fiind că în acest interval, el ar trebui să recurgă la alte resurse — mai mult chiar decât înainte, căci de astă dată a fi funcționar, este incompatibil cu a fi stagiar — în aceste condițiuni stagiarul s'ar îndrepta către o altă carieră.

(Va urma).

Datoria momentului și a viitorului

Reintorși zilele acestea în centrele universitare din țară, studenții sunt în ajun de a reîncepe munca.

N'a fost poate niciodată o vacantă care să plămădească mai intens o nobilă mândrie pentru jertfa inimei lor și care să reculeagă întreaga vlagă pentru titanica menire viitoare, precum a fost acest scurt popas trecut.

Au plecat din frământări mărețe, cu un prisos de entusiasm și nădejde. Oricât ne-ar insulta sau ne-ar dojeni aceia cari ne înțeleg „cumințenia" sub forma unor păpuși docile, va veni o vreme, cu cât timpul va trece, care să arate lămurit ce mare chemare se ascunde în strigătul de astăzi al studențimei.

Nu mai e vorba acum de-o pretenție negativă din partea noastră împinsă de ură sau patimă, ci o datorie grea deschide zări nețărmurite de muncă constructivă pe altarul patriei. Am așteptat zadarnic în ultimii ani imboldul celor indicați. Suferința fizică și morală ne desgusta ființa, gândindu-ne la viitorul neamului nostru. Ne-am recules însă cu un gest puternic și suntem din nou *o forță morală și națională*, al cărei glas trebue ascultat.

Politica respingătoare, imorală și cosmopolită poate să bârfească, dar nu are dreptul să vorbească. Ea își sprijină adesea tăria pe vinderi de conștiințe întinde mâna, ca să se mențiie, chiar celor mai otrăvitoare năpârci, clătinând astfel viitorul neamului pentru interese meschine prezente. Noi din contră, aducem inima sinceră și desinteresată până la sacrificiu, consumăm candela idealului celui mai sfânt ce poate încolți într'o simțire omenească și ne oțelim pentru lupta de mâine.

Priviți viitorul cu agerime și nepărtinire și spuneți, Români, dacă generația apropiată nu va trece prin vâltori și mai adânci, în cari răspunderea să fie formidabilă și covârșitoare. De suferință nu ne temem, căci am învățat să o prețuim, dar se pare că n'am înțeles încă ce rost are *unirea* și *sacrificiul*. Pe acestea trebue să ni le însușim.

In lupta uriașă începută ne trebue știință cât mai multă; dar știință sănătoasă. Prin ea să sălășluim în inimile noastre iubirea pentru neam, iubirea pentru tot ce-l caracterizează ca suflet, datină, limbă, port și năzuință. Tăria culturei trebue apoi clădită pe granitul *caracterelor*, cari vor dărâma orice rezistență protivnică. In acest scop, dacă instituțiile de cultură vor să-și mențină prestigiul și menirea, profesorii au datoria să puie în slujbă toată priceperea și sacrificiul, nu numai sub forma expozitivă, ci și *educativă*. Pentru triumful generației de mâine se cer nu numai personalități răslețe, produse ale autoformării sau eredității, ci se cere o falangă de oameni cu știință și suflet nou, plămădiți în truda de fiecare zi între educatori și tineri. Inarmați cu aceste însușiri și legați prin unire indisolubilă, studenții vor învinge cu siguranță orice greutăți și vor ști mâine să conducă destinele țării, nu prin sclavia personalităților față de interesele politice, ci prin aservirea și respectul acesteia față de țelurile superioare de neam și stat. rile superioare ca neam și stat.

Datoria momentului cât și a viitorului cere deci *credință, unire, sacrificiu, cultură, caracter*. Studențimea e cea dintâi avantgardă intrată pentru câștigarea acestei lupte. După cum înțelegem să cucerim prin emulație aceste crezuri umane și naționale bazați pe liniște internă, *orice provocare șovinistă, venită dela Buda-Pesta sau aiurea, va găsi alături de mândra noastră oștire, și zecile de mii de studenți, gata a apăra drepturile seculare ale acestui popor.*

Astăzi, deci, când studenții se reîntorc din colțurile cele mai îndepărtate în marile centre universitare, le urăm cu inima rumenă de iubire și nădejde: Bine ați venit, nobile vlăstare aprinse de pasiunea acestor sfinte crezuri. Izbândă deplină pentru binele țării.

Haralambie Roventa

Inutilitatea examenelor de capacitate

Peste câteva săptămâni va începe sesiunea *extraordinară* de examene de capacitate pentru profesorii secundari. Regulamentul acestui sesiuni, deși extraordinare e tot cel din 1908, regulament care nu mai corespunde întru nimic cu realitatea și cerințele vremei.

Odată cu alipirea noilor ținuturi desrobite la vechiul regat; s'a simțit nevoie de corp didactic. Numărul licențiaților în litere și științe nefiind suficient, ministerul a crezut că va amelioara criza înființând cursuri de vară și sesiuni extraordinare de capacitate la Cluj. Și astfel a creiat o categorie de profesori secundari, „cursiști" cari sunt buni numai pentru Ardeal.

Dar o nouă secție a învățământului secundar se desvoltă după răsboiu: secția normală. Titularii la aceste școli sunt foarte puțini; catedrele, mai ales cele de pedagogie, matematică și română, cele 3 specialități absolut necesare pentru un bun învățător sunt vacante. O nouă dispoziție ministerială înființează o secție pedagogică pentru recrutarea profesorilor școlilor normale dintre membrii corpului diractic primar. Criza nu-i de loc rezolvată. Abia după patru ani acești colegi din învățământul primar vor putea deveni profesorii școlilor normale. Incă patru ani, școlile normale vor fi lipsite de profesori sau orele făcute de nespecialiști.

Imediat după răsboiu s'a ținut o sesiune extraordinară de capacitate după program special. Nici cu acești candidați nu s'au ocupat toate locurile

O altă măsură a ministerului a fost mărirea numărului de ore a profesorilor titulari, la 30. Dar acesta e mărul de discordie între profesori. E știut la câte neînțelegeri și discuții dă loc repartiția de ore. Pe lângă asta e imposibil unui profesor să predea mai mult ca 3 ore pe zi cu aceiași dispoziție și conștiinciozitate ca în prima oră.

Nici cursurile și sesiunile de capacitate dela Cluj, nici secția pedagoigcă, nici sesiunea extra ordinară din 1919 și cea ordinară din 1920, n'au dat numărul suficient de profesori și locurile vacante devin din ce în ce mai numeroase, încât sunt orașe în care titularii îi numeri pe degete, iar altele în care la unele specialități nu-i nici un titular.

In fine ultima măsură a ministerului a acrodat dreptul de suplinire la persoane lipsite de o pregătire științifico-pedagogică completă.

Materiile de examinare la care e supus candidatul sunt materie de liceu, licență și pedagogie. Deci candidații sunt supuși la examen din materii din care au mai dat o serie de probe parțiale și de licență și o serie de asistențe și probe practice la seminariile pedagogice. Iar materia de liceu nu va fi bine posedată decât de acei cari și-au făcut conștiincios datoria ca suplinitori în specialitatea lor. Membrilor comisiei de examinare le e greu să-și facă idee de reala pregătire a unui candidat în câteva zile și nu-i admis să nu-și fi făcut această convingere profesorii săi dela Universitate și seminar pedagogic. Și dacă membrii comisiei sunt foștii săi profesori nu mai e nevoe de o nouă convingere. Cât privește deprinderea pedagogică, ca suplinitor ești supus la inspecțiunile organelor de control, care se consemnează în anume procese-verbale.

Cred, deci, că e inutil examenul după vechiul regulament și că mai logic ar fi ca pe baza licenții și seminarului pedagogic să se ceară procesele-verbale de inspecții, un certificat din partea directorilor școalelor unde a funcționat candidatul; să fie supus unui colqiu de pedagogie practică în specialitatea respectivă, și din două lecții: una la curs inferior și alta la superior.

D. Tomescu-Putna.

—oxo—

Un caz eloquent

Intr'o căsuță țărănească săracă din Goicea mică, Dolj, se stinge, atins de tuberculoză, studentul în filosofie, Buzatu, pe care ziarul „Dimineața" îl recomandă inimilor caritabile, recomandare pe care și noi o repetăm cu căldură.

Cazul acesta, ivit tocmai acum când studențimea se mișcă, vine să arunce o nouă și edificatoare lumină asupra motivelor acestei mișcări, scoțând, în acelaș timp în evidență însemnătatea și rostul gestului făcut de d-l Vasiliu și ceilalți donatori, pentru ajutorarea studenților români săraci.

Studentul Buzatu, care a îndrăznit să creadă c'ar putea fi în acelaș timp și student și țăran, a plătit cu viața cutezanța lui, grație felului cum guvernanții noștri au știut să încurajeze și să apere cultura națională. Și azi când îndrăznim să arătăm țării românești, că în pieptul ros de viermele nemilos al tuberculozei, mai bate o inimă românească, când sufocați, cerem categoric stăvilirea năvalei în Universitățile noastre a elementului jidovesc, îngrășat tot din vlaga noastră de țărani, azi ni se pune în gură pumnul generalului Davidoglu și d-l Ministru al Justiției ne strigă sentențios: *au drepturi.*

Da! Au toate drepturile, plus unul pe care noi studenții țărani, grație concursului dat de conducătorii dinainte și de azi, adânc pătrunși de rolul culturii în conservarea naționalității și de însemnătatea numărului mare de voturi jidovești — mai cu seamă — nu-l avem: E dreptul la viață.

Ne-o spun aceasta miile de studenți ce populează arhivele ministerelor și cocioabele umede ale mahalalelor, din care., ieșind nu puțini vor avea soarta studentului Buzatu, ne-o spune cu glas de moarte studentul Buzatu, care duce spre mormânt năzuințele lui și nădejdile părinților. Decât a risipi atâția bani și a cheltui atâta energie cu menținerea încordată și scoaterea armatei, spre ilustrarea aptitudinilor răsboinice ale d-lui General Davidoglu, mai bine ar căuta cei în drept ca, pornind dela cazul studentului Buzatu, să ia măsurile pe care le impune mizerabila viață în care ne sbatem. Ca exemplu le pot servi cei câțiva donatori, cari au înțeles rostul mișcării noastre și cari, nădăjduim, vor mai găsi imitatori.

Iată de ce cazul studentului Buzatu e așa de eloquent, mai eloqquent și decât fariseescul țipat de desnădejde al jidovilor „oprimați", care a făcut să se cutremure de milă tot universul și să sperăm că și din câți ne atacă, de vor mai fi de bună credință, vor înțelege și aprecia dreptatea cauzei noastre.

Marpego.

Esențialul

Principalele puncte din cererea noastră nu ni sunt admise:

1) Numerus Clausus, adică restricțiuni pentru evrei în licee și facultăți, în proporție cu populația ce o reprezintă.

2) Evreii să disece numai pe cadavre evreești.

Guvernul nici nu vrea să audă de ele. Și dacă d-l Ministru al instrucției a discutat prelung celelalte doleanțe ale noastre, apoi a trecut în fugă peste primul punct și mai puțin grăbit peste al doilea. Iar d-l ministru al justiției știți cum ne-a tratat. Spunându-ne că „N. C. e o imposibilitate pe cale legală desigur, d-lui fiind omul legilor, dela care nu se abate, când e vorba de a condamna.

Dar uită d-l ministru că și alte legi au fost schimbate, modificate, când interesele națiunei au cerut-o. Exemplu:

Există un articol în Constituție care spune că proprietatea e un drept inviolabil. Prin urmare e lege.

Când țărănimea multă..., s'a întors la vetre după ce apărase pe front, nu cele 7 prăjini de loc de sub casa lor, dar mai cu seamă cele 80 de moșii a cutărui bogătaș, oamenii politici au văzut că mai bine este să treci peste o lege creind o alta, decât nemulțumirea crescândă să ducă pe sătean la disperare. Pentrucă pământul este a celui care îl muncește și mai ales a celui care îl apără, *dreptul de proprietate inivolabil s'a făcut violabil, iar moșiile multe ale unora, au trecut în mâna puternicei noatsre țărănimi*. Rezultatul a fost liniștea dela noi din țară, cu toate frământările din jurul nsotru de la 1918 încoace. Grosul Românimei mulțumită, a înfrânt pe Unguri la Tisa și i-a călcat în inima țărei lor. Și dacă acum ne heretesc la graniță, noi cunoaștem drumul și avem cu prisosință putere să mai mergem la Budapesta.

Deci din punct de vedere juridic, D-le ministru de justiție, precedent există de a face sau desface și orice cerere rațională e posibilă mai ales când națiunea, gândiți-vă bine..., o cerere cu tărie.

Studențimea de pretutindeni, Praga, Iena, Viena, Graz, Löben, Budapesta a cerut restricțiuni pe cale legală pentru evrei, deși numărul evreilor din majoritatea acestor Universități, e infinit mai mic decât în universitățile noastre, deși la ei există un N. C. administrativ — adică evreii autohtoni sunt primiți cu mari greutăți în universități.

Citadela liberală e tare și ne amenință la cererile noastre. *Ei bine, noi am dori să fie inexpugnabilă în apărarea intereselor naționale.*

Vor servi liberalii interese străine, servindu-se de emblema de partid național? După cum partidul d-rului Lupu izbește în interesele naționale, servindu-se de firma de partid țărănesc? Rămâne să vedem.

Cine va da întâetate altora decât Românilor se va cetremura fie el cărămida din cea mai inexpugnaiblă cetate

Români, în cererea noastră dreaptă, când evreii ating proporții de 90 la sută în licee și universități, noi nu ni bazăm pe partide politice, ci pe voi. Fiți alăturea de noi să ne sprijiniți la nevoe. Căci studențimea Română nu va fi cea dintâi care să renunțe la dreptul de viață al națiunei.

Voiu reveni în numărul viitor pentru punctul 2

Ioan Simionescu.

Doi colegi

Era în una din zilele lui Octombrie, când vântul de toamnă adie, iar frunzele ruginite și îngălbenite de pe crengile copacilor, cad încet producând un foșnet ce provoacă tristețe și durere în suflet....

De acest tablou al Naturei, erau copleșiți, cei doi colegi, care de și veseli, că se întâlneau după trei ani de studii universitare făcute în orașe diferite, cu atâtea sacrificii, erau triști de soarta ce-i așteaptă, cu lipsă de pâine, și de căldură, ba fără un căpătâi unde să-și odihnească trupurile sleite de muncă fără preget.

Stăteau apropiați unul de altul, pe o bancă din Parcul Carol și se priveau, necrezând ochilor, că sunt ei cei de odinioară — copii sglobii și svelți, cu dor de muncă și de sacrificiu ai liceelor noastre —.

Ce a rămas din ei? decât umbre confuze, trupuri ofilite, slabe, fără putere și fără energie?

. . . .

Vântul care începu să bată mai puternic îi apropiă și mai mult, pentru ca corpul să nu simtă frigul care amorțește și îngheață.

Frunzele cădeau cu sgomot... norii deși se plimbau pe cerul plumburiu... în timp ce o tuse puternică și un val de sânge începu să curgă..

O față palidă se designa pe masivul osos cu fruntea olimpiană, sub care se ascundea un plămânditor de idei... Cu ochii privea în jos, iar cu gândul își plângea viața. O revoltă î-l stăpânea și o lipsă totală de forțe, i-l făcu să se lungească pe bancă.

Ochii mari și negri îi sclipeau, iar figura palã exprima blândețe de Hrist.

. . . .

Vântul se liniștise... frunzele numai cădeau de cât arareori.... norii se împrăștiară.... iar Divinul Soare își trimetea razele sale binefăcătoare către corpul sleit.

Il privea îndelung și cu lacrămi în ochi se ruga zeului pământului, care l-a înțeles în acele momente, mai mult ca ori cine, și care și-a trimis bunătatea prin căldura lui regeneratoare de energie.

. . . .

Tabloul zilei de toamnă era trist.... cu covorul galben de frunze ofilite, și ruginite; cu razele solare fără putere și cu figurile celor doi colegi urmăriți de vitregia soartei. Ei înșuși îl simțeau și cu atât mai mult îi durea, cu cât se gândeau la aviditatea omului, care nu trăește nici o clipă în veșnicia timpului, și care totuși lovește, și fură singura felie de pâine a celui ce voește să muncească și să trăiască.

Copleșiți de această durere, ce se petrece la fie care pas în Natură, se ridicară să plece.

. . . .

Intr'o zi de toamnă după 10 zile de ploae cu ceață deasă ce te pătrunde, cu un frig ce îngheață..., se vedea în drumul spre cimitir un dric însoțit de câți-va colegi între care era și prietenul celui dus, care-și duceau pe scumpul iubit la locașul fără suferinți, unde numai sunt nevoi, și unde nu se mai vede și nici nu se mai simte ce se petrece în lume.

Poate că acolo, sus, va fi mai bine de colegul medicinist, Ion Iliescu.

Dr. M. I. Zawergiu

Schimbările de nume

Iși schimbă numele un om atunci când preferă porecla sub care e mai cunoscut, sau când i se pare că numele nu sună frumos sau când stârnește râsul oamenilor.

Dar de ce își schimbă evreii numele, de ce unui aurit și frumos sunător nume jidovesc preferă un banal nume românesc; mai ales de ce gazetarii evrei, își ascund semita lor origină sub pseudonumele de Graur, Nedelea sau chiar Simionescu și Răpeanu și nu-și iau pseudo-nume ca Ițic, Șmil sau Leibă.

Un domn ministru, mai că aș crede că pe vremuri se numea Blumental, crede că astfel ei se asimilează. Ba d-sa ar vrea și mai mult! Ar vrea să-și ia nume ca Basarab și Buzescu! O fi crezând că astfel reînviu vechile familii domnești și boerești!?

Părerea domnului ministru nu merită mai multă discuție decât cea de mai sus.

Eu cred că evreilor le este rușine de neamul lor. De ce le-o fi rușine nu știu; dar probabil că ei știu mai bine.

Și mai este un motiv. Un medic evreu își schimbă numele ca să-și atragă clientelă românească, spițerul la fel, gazetarul ca să i se citească articolele și negustorul pentru motive tot atât de lesne de ghicit.

Oare asta nu este înșelătorie curată?

Dar ar putea răspunde unii: că medicul sau spițerul evreu poate fi tot atât de capabil și chiar conștiincios și că gazetarul ar putea să aibă tot atât talent și negustorul evreu este, sau mai bine a fost, de o serviabilitate recunoscută (lingușitor fără scrupule putem să adăugăm). ca și un român.

Decât tot înșelătorie este. Inșeli pe cel ce ar prefera, un medic sau un negustor român.

Domnii parlamentari, cari mai fac și ce nu vor miniștrii, în special cel de justiție, nu cred că ar fi bine să vie cu o lege care să pue stavilă schimbărilor de nume fără nici un rost sau urmărind înșelătoria.

O astfel de lege nu ar putea atrage protestul evreilor cinstiți și cărora nu le este rușine de neamul lor, dacă, cum cred, sunt și de aceștia.

Traian.

—oxo—

O întrebare

Un cetățean ne roagă să întrebăm pe cei în drept: pentru care fapte, a fost decorat Adolf O. Franco, cerealist, fost Director de Bancă, a cărui atitudine sub ocupație a fost ostilă intereselor românești?

APEL

Facem un călduros apel la toți bunii Români cari înțeleg și aprobă mișcarea studențească, ca în măsura puterilor lor să ne ajute pentru ca „CUVÂNTUL STUDENȚESC" să nu moară sub loviturile înverșunate ale celor interesați să-l suprime.

Deocamdată pornim cu fondurile organizațiilor studențești. — Avem nevoie însă și de ajutoare bănești din afară. In acest scop deschidem o listă de subscripție în folosul ziarului. Listele de subscripție cu sumele colectate se vor trimite la redacția ziarului.— Numele donatorilor se vor publica.

Cuvântul Studențesc

RECENZII

Sub titlul de *„Răsboiu și Civilizație"*. D-l *I. C. Delaturda*, publică o lucrare în care găsim, multe considerațiuni interesante.

Din lipsă de spațiu ne ocupăm numai de cartea II-a *„Evreii"*.

Persecuțiile, pe cari poporul evreesc le-a îndurat, l-au făcut, pentru ca să poată trăi, să-și formeze viții degradatoare. Ei au azi un suflet de sclavi, pe care l-au putut aduce chiar din orient.

Oriunde se așează, reprezintă *„elementul de disoluție"*. Prind partea slabă a unui individ, a unei clase sociale sau a unui popor și o exploatează fără nici un scrupul.

In occident exploatează vițiile claselor avute, sub forma *capitalismului* și sub masca *bolșevismului*, exploatează vițiile claselor oprimate.

De altfel revoluțiile nu sunt provocate de evrei, cari sunt prea lași; ei numai le schimbă direcția și le duc de râpă.

„Orice afacere murdară, are evreii ei, măcar ca experți.

Caracterul altor popoare, care au avut mult de suferit, s'a oțelit nu s'a degradat ca la evrei, pentru că aceste suferințe au durat mai puțin timp și-au avut scutul unei religii cinstite.

Țiganii au avut mult timp o situație analogă celei evreești; ei și-au format un suflet de sclav, sunt hoți și lași, dar azi se pare că ei se regenerează, pentru că la ei răul nu e organizat ca la evrei.

Evreii fiind pentru celelalte popoare o otravă, acestea trebuesc să-și ia toate măsurile de apărare.

Insă nu trebue să se uite că nici un rău nu este destul de mare ca să nu poată fi vindecat prin remediul universal *„al iubirei de oameni"*.

Tratați cu blândețe și compătimire, ca niște bolnavi ce sunt, într'un timp, ce e drept îndelungat, *poate câteva secole*, își vor schimba caracterul de element dizolvant.

Pentru neamul nostru, în special, pericolul evreesc e foarte grav și e *suprema încercare* la care suntem supuși.

Acestea ar fi în rezumat părerile, pe cari D-l Delaturda la are, în chestiunea evreească.

T. I.

—oxo—

Mai există cenzură

Intrebăm pe d-l ministru de interne de ce s'au arestat în provincie colegii noștri cari au lipit, manifestele noastre către opinia publică? Jidanii au voe să afișeze pe toate zidurile diferite manifeste pline cu injurii și ocări la adresa țării și a studențimei, iar noi să nu putem explica Românilor atitudinea noastră.

—oxo—

Minoritățile etnice

Acei ce până acum câți-va ani au stăpânit părți ale neamului nostu, au încercat prin toate mijloacele să ne desnaționalizeze și printre aceste mijloace a fost acela de a așeza între noi câți mai mulți străini; în țara liberă de asemeni, din lipsă de supraveghere a granițelor, un mare număr de evrei, persecutați cu cruzime în alte părți, au pătruns și s'au stabilit.

Acești străini constituesc așa numitele *minorități etnice*.

Românii ce au fost sub stăpânire străină au îndurat multe asupriri; cu multă greutate se țineau școlile românești, era o crimă să cânți românește și acei ce protestau erau svârliți în închisori.

Azi, *noi românii*, suntem stăpâni și am putea celor ce ne-au asuprit să le răspundem cu asupriri, iar celor ce au pătruns în țara datorită toleranței, să le amintim că sunt tolerați; le dăm însă drepturi depline ca oricărui adevărat român.

Și asta nu de frica *Ligei Națiunilor*, care până una alta e o foarte onorabilă instituție, ce se ocupă mai mult de bugetul și administrația ei proprie, nici de teamă că marile puteri ne vor impune aplicarea tratatelor încheeate, căci ele nu le impun nici măcar învinșilor.

Dar siliți cum suntem să trăim în aceeaș țară, căutăm să ne atragem prietenia lor.

La bunăvoința noastră așteptăm să ne răspundă prin leaitate și astfel, păstrându-și naționalitatea, de care nimeni nu le cere să se lepede, să muncim la ridicarea patriei, ce de voe de nevoie, trebuesc să o adopte.

Din atitudinea lor vom vedea dacă am făcut bine sau rău.

Ori cum și orice ar zice umanitariștii, țara aceasta e însă românească și românilor le trebue asigurată întâetatea pretutindeni.

Dacă studențimea a pornit recenta mișcare, nu a făcut-o nici din șovinism, nici din intoleranță religioasă, ci pentru-că această întâetate e în pericol să fie știrbită de minoritatea evreiască și ea nu va înceta mișcarea de cât atunci când pericolul va dispare.

T. Gh. Ioanovici

Citiți și răspândiți ziarul „Cuvântul Studențesc".

Tipografia „RASARITUL" Strada Sf-ții Apostoli No. 22-A

Girant responsabil: VICTOR CLIMESCU